

SUPLIMENTUL LA ROMANUL

Domnule Redactor,

Dacă în judecată a lui C. Iliescu și echitarea sa de suprema Curte de Casașune, d'aci darea mea în judecată ex-officio de aciași Curte și în fine înfățișarea mea înainte seceșunilor unite ale Curții de Casașune care va avea loc la 18 ale curente, a făcut un mare zgomot în societatea noastră. Mulți și multe jurnale au atinsu această chestiune, fără însă a atinge și perul adevărului. Uaele din imprefibilitate, ne fiind încă chestiunea atranșată și prin urmare avea lipsă de materie, altele din rea voință și mulți

Deși mai scie din cel... Noi de parte d'a satisfac pe toți, ci numai pe cei ce voru voi a înțelege, și fiindu că chestiunea de facie e una din chestiunile care pentru prima oră de felul eeu s'au ivitu în justiția noastră, în interesul încă alu justiției ș'alui persoanei mele fiindu încă chestiunea care atinge persoana mea în totu și ce e mai multu în moralul meu, în sufletul meu. Pentru acestu sfirșit d'era, avendu obtinutu concursul, buna voință și imparțiala justiție a onor. d-lui Procuror general alu supremei Curți de Casașune d-lui Papiu, dându-ne requisitoriu d-sele, datu în astă causă la instrucția făcută de d. Al. Catargiu delegat ca judecătoru de instrucție pentru a mă interroga și a prepara în fine actele de procedură. Publicăm d'era acestu requisitoriu în care se va vedea unu șir de fapte de la darea în judecată a lui Iliescu, achitarea sa de la Casașune darea mea în judecată, și pînă la a mea înfățișare. Intr'acestu requisitoriu în fine se va vedea adevărul în puritatea sa. Nu vomu interzica însă multu și vomu publica și deciziunea onor. Secției Civile a supremei Curți de Casașune prin care declară că fapta mea nu e crimă, căci în începutu d'era că e crimă.

Rugându-vă, d-nu Redactoru, a publica această, vă rog încă a primi respectul și dragostea ce vă păstredu.

I. Balașu Atanasiade.

REQUISITORIUL PROCURORULUI GENERALU

CURTE DE CASATIUNE SI JUSTITIE

În cauză judecătorală de instrucție Athanasiade denunțată de sect. crim. a Curții de Casașune pentru arestare ilegală și pentru cercetare de antidatare.

Inaltei Curți de Casașune, secției civile transformate în Camera de punere în acușatiune.

Onor. secțiunilor criminale a acestei înalte curți, prin deciziunea sa No. 453 18 Octombrie 1866, denunță și trâmte înainte secțiunii civile, în virtutea art. 67 din legea organică a curții și 505 din proc. crim. pe judecătorul de instrucție de la Trib. Ilfov. I. Athanasiade, pentru că aru să comisu încătușare, arestare ilegală, și alu douăle, uă cercetare de antidatare; așia dar sub prevențiune de un delict și de o crimă, prevădute de codicile penale.

Etă una din cauzele cele mai grave ce s'au înfățișatu vre uădată înainte acestei înalte curți.

Ne vomu de totu silința ca să lămurim deplin această causă în faptu și în dreptu.

Vomu face mai întâi istoricul cauzei, vomu desluși tôte fazele prin care ea au trecut, pînă ce au ajuns a această denunțare în cercetarea onor. sect. civile. După aceea vomu examina unul câte unul tôte elementele cari au servitu s'au pututu se servese de basă denunciărei secțiunii criminale. În chestiunile de dreptu nu atătu vomu purta noi cuvântul, cătu vomu lăsa se vorbese însăși legea și neolintele și neperitabilele monumente ale jurisprudenței și ale științei.

ISTORICU.

a) Introducerea cauzei.

Procurorul Trib. Ilfov, prin requisitoriu formalu din 9 Augustu 1866,

trâmte în cercetarea judecătorală de instrucție Athanasiade, pe fostii membri ai consiliului comunalu din București, dd. Iliesen, Algiu, Ul. Crețeanu, D. Athanasiade, Marin și Drociu, în cauză concesiunii ce au datu d-lui Godillot.

Etă cumu sună acelu requisitoriu:

„Noi, Prim Procurorul de pe lângă Trib. Ilfov;

„Vedendu denunțarea ce ne face omnia;

„Ceram, de la d. judecătoru de instrucție a procede îndată la informatiune și a dispune cele legale;

„Făcutu la parchetu la 9 Augustu 1866.

p. Prim Procuror V. Castru m. pr.

Judecătorul de instrucție „saisitu” astu felu în modu regulă, prin requisitoriu formalu, conformu dreptului și datoriei ce avea, procese contra d'isiloru membrii preveniți, conformu dispozițiunilor procedurii criminale.

La 10, 11, și 12, Octombrie preveniți furu supuși interogatoriului.

b) Mandatul de arestare.

La 11 Octombrie, procurorul prin requisitoriu formalu ceru de la judecătorul de instrucție se declare că nu există casu de urmărire contra preveniților și se i libere de sub verice mandat judecătoralu.

Judecătorul de instrucție însă, nevinudu-se cu concluziunile procurorului, eliberă unu mandat de depunere contra d-lui C. Iliescu, cu data din 13 Octombrie 1866; mandat care se sesecate.

c) Recursu în Casașune.

Chestiunea admisibilității recursului către unu mandat de depunere.

Contra acestu mandat de depunere d. C. Iliescu la 15 Octombrie, făcu recursu în casașune.

Recursulu s'a cercetat de către onor. sect. crim. în ședința publică din 18 Octombrie 1866.

Eă însumi, procurorul generalu, amu avutu onore de a lua concluziuni în această causă.

Asupra înfățișării mai înainte de tôte amu rădicatu eă însumi din oficiu, chestiunea prealabilă, deca este s'au nu admisibilu unu recursu în casașune contra unu mandat de depunere obiari și în casulu cându s'ar pretinde că acelu mandat ar fi eliberat cu excesu de putere s'au fără competență.

Am dezbătu chestiunea de tôte părțile. Am aretat jurisprudența și doctrina ce domină în această materie, și dupe care recursurile în casașune contra mandatelor se declară inadmisibile.

Etă în adeșeră de d'era Curtea de Casașune din Franța: „La loi ne donne

„aux inculpés aucun recours contre les mandats dont ils sont frappés, a moins qu'ils n'émanent d'un magistrat incompetent. Il n'y a pas lieu d'annuler les mandats décernés par un juge régulièrement saisi, et qui aurait cessé plus tard d'être compétent.”

Agostea de d'era Curtea din Franța la 1832 și la 1835 v. „Masabiau,” II, N. 1755, 1775. Unicul casu, dar, în care Curtea din Franța casedă mandatulu este cându s'ar fi datu nu de către judecătorul celu competent. Eă în casulu nostru, judecătorul de instrucție Athanasiade era judecătorul celu natural, celu legal, celu competent alu recurrentulu Iliescu.

Monumente jurisprudenței și doctrinei s'au nămerose în această chestiune. În adeșeră, etă ce citim în „Daloz Cassation” No. 133. „La Cour de Cassation ne peut être saisie par l'accusé dont le procès s'instruit, d'une dénonciation „pouvant de la part d'accusateur public.” (Se înțelege și judele de instrucție) „ni du fait de détention „illégale, résultant d'un mandat d'arrêt „irrégulier... ni de l'état d'arrestation dans lequel un juge a retenu „les prévenus à l'égard desquels on a „même déclaré n'y avoir lieu à accusation...”

Testulu deciziunilor Curții se vedă la locul citat. Casurile erau mai grave de câtu alu nostru.

Totu la Daloz (Instruction criminelle No. 643) citim: „Les mandats décernés par les juges d'instruction, quels qu'ils soient, n'étant que des mesures provisoires d'instruction, ne pouvant donner lieu a un pouvoien cassation;”

„Attendu que les mandats, de quelque nature qu'ils soient, décernés par le „juge d'instruction, n'étant que des mesures provisoires d'instruction ou de „mainmise des prevenus dans les lieux „de la justice, la cour ne pent en connaître, d'après les mêmes textes de loi, „qu'accessoirement au jugement en dernier ressort et définitif dont ils peuvent avoir été suivis; rejette. Astă decisiune este de la 1818, precum cea mai susu citată de la 1855. De unde se vede cătu de veche este astu jurisprudența fondată în lege și sancționată de doctrină.

Totu la acelu locu în Daloz, vedem că jurisprudența și doctrina se îndoesce pînă și asupra admisibilității „oposițiunii” contra mandatelor, afară numai cându opozițiunea ar fi întemeiată pe necompetința judecătorulu de instrucție și încă pre vre uă alte done asemenea mijloce: (se se vadă și No. 429 din acestu vol. Daloz.)

În adeșeră jurisprudența și doctrina se teme a admite casarea, intempestivă a mandatelor, din cauză că nimic nu pōta egala interesulu societății care este ca nu cum-va prin uă casare pre timpurie a mandatului se scape unu culpabilu pre care apoi ar fi cu anevoe pōte de a lă mai prinde, și în urma cărei casări și eliberării preveniților a putea se facă se dispare urmele delictulu încă nedescoperite.

Dar cu tôte aceste vechi și noi, neclătite momente ale științei și ale jurisprudenței ce stau în tōtă vigoare într'o țeră a cărei lege noi Români o copiarăm în acestu punctu ad-literam; noi, procurorul, în acea ședință a secțiunii și în acea impregiurare, însine amu fostu coprinși, ar cătu se mărturisim, de unu felu de inspirațiune și plecare de a fi mai indulgenți de câtu legea și jurisprudența, și, de și esitându, amu propus Curții, ca, interpretându art. 36, 2 și 41 din legea organică a Curții, într'unu sensu mai largu și în casulu de facia mai favorabilu libertății individuale de câtu intereselor posibile ale societății, se bine voiască a declara recursulu d-lui C. Iliescu contra mandatulu de depunere, admisibilu.

Curtea se nu cu această concluziune cu mai multă convicțiune de câtu respira esitațiunea noastră, și declară recursulu „admisibilu.”

Vijtorulu va areta deca această nouă jurisprudență va fi mai bună de câtu aceea a Franței și a Belgiei: Se sperăm că efectele ei voru fi salutare atătu pentru libertatea individuală, cătu și pentru inaltele interese ale siguranței sociale!

d) Mijlocele de casare și deciziunea Curții.

Recursulu declarându-se admisibilu, recurrentulu propise mijlocele s'ele de casare.

Acestea erau:

I. Că urmărirea pre calea criminală ar fi făcută fără competență, de 6re ce partea lesată în plângerea sa nu cerea de câtu despăgubiri civile.

II. Că mandatulu de depunere ar fi datu cu excesu de putere contra prescripțiunilor și formelor prescrise prin art. 39, 92 și 93 din proc. crim. și contra art. 13 din constituțiune.

Din aceste motive recurrentulu ceru casarea mandatului și anulara a tōtă procedura criminală urmată contra d-lui Iliescu.

Not. procurorul generalu, în concluziunile noastre n'amam admis deca tu violarea art. 13 din constituțiune, deca chiaru și acestu mijlocu l'amam admisu cu multă esitațiune, d'icōndu că în nădămeria în care ne aflăm, ne pronunțăm în favoarea libertății recurrentulu, cerendu și noi casarea mandatului de depunere, deca nici de cumu anulara procedurii urmată pînă acum contra d-lui Iliescu, care dupe noi trebuia se mērgă înainte conformu legii.

Curtea însă în neunire cu concluziunile noastre, „anulă tōtă procedura „criminală urmată în contra d-lui C. Iliescu, ca făcută fără competență, ca „să și anulă mandatulu de depunere „No. 9080, din 13 Octombrie, ca datu „de către judecătorul de instrucție „Athanasiade cu excesu de putere, și „neînvestitu cu formele esențiale cerute „pentru validitatea lui, ordonă eliberarea imediată a recurrentulu de sub

„acestu mandat de nu va fi popritu „pentru alte cauze, și

„Avendu în vedere atătu arestarea „ilegală a d-lui Iliescu, delictu prevădu și pedepsitu de condica penale, „cātu și că același judecătoru de instrucție a comis unu faptu gravu, „punindu pe jurnalulu se, care servese „de basă mandatulu de depunere, în „capu datu 15 Octombrie, eră jōsu data „11 Octombrie, pre cându mandatulu „pōrtă data 13 Octombrie, cea-a ce face „a se presupune că jurnalulu a fostu „încheiatu cu done jile în urma mandatu lui, eră data de jōsu este uă cercetare de antidatare.

„Curtea în baza art. 67 din legea „sea organică, și art. 505 din pr. c. „penal, denunță pe d. I. Athanasiade, „judecătorul de instrucție de la trib. „Ilfov, și ordonă din oficiu trâmte „acestei Curți, care va pronunția „supra punerii sub acușatiune.

„Dată și pronunțată în ședința publică astătu la 18 Octombrie 1866.”

I.

Denunțarea de delictu de arestare ilegală.

Acestu delictu e prevădu sub numire de abusu de putere, la art. 149 din cod. penal.

Pentru ca acestu articolu se se pōta aplica se cere:

1) Ca arestarea se se făcută afară din cașurile prevădute de lege;

2) Afară din formele prevădute de lege.

Așia dar este neapertu se cercetăm deca mandatulu de depunere eliberat de judecătorul Athanasiade contra d-lui Iliescu, este s'au nu afară din cașurile și formele prevădute de lege.

Elementulu întâiu alu delictulu, onor. sect. criminală, pare alu vedea în acea-a că, procedura criminală urmată în contra d-lui Iliescu ar fi făcută fără competență; eră elementulu alu douăle în violarea dispozițiunilor prescrise prin art. 39, 92 și 96 din proc. crim. și 13 din constituțiune.

Se vedem dar, dacă în adeșeră judecătorulu Athanasiade a procesu fără competență contra d-lui Iliescu; și dacă în adeșeră a violat cu ocasiunea eliberării mandatulu de depunere, dispozițiunile și formele prescrise prin mai susu citătu articolu? Căci nu mai astu felu ne vomu putea pronunția în deplină cunoscința de cauză, deca denunțarea onor. secțiunii criminale este s'au nu este întemeiată, deca s'au comis s'au nu delictu de arestare ilegală, adică abusu de putere, și deca în fine, este s'au nu este casu de punere în acușatiune?

Deciziunea onor. sect. crim. este lu-eră judecată și neatabilă într'u câtu privește anulățiunea făcută a mandatulu de depunere și a procedurii criminală urmată contra d-lui Iliescu: acelu mandat și acea procedură nu mai pōte reinvia; deca această decisiune a d'era secțiun, este supusă examenu și criticei noastre în cea-a ce privește denunțarea peat delictu.

A) Urmărirea criminală a d-lui Iliescu făcută s'au 6re din partea d-lui Athanasiade fără competență?

Onor. sect. crim. susine ca procedura crim. urmată contra d-lui Iliescu ar fi făcută fără competență.

a) Pentru că consiliulu comunalu alu capitalei, nu cere deca tu despăgubiri civile de la fostii membrii a acestui consiliu pentru darea concesiunii d-lui Godillot;

b) Pentru că acușatiunea publică este dependinte de plângerea părții lesate în infracțiunile cari nu isbescu deca tu interesele private, care nu se potu proba fără concursulu părții;

c) Pentru că municipalitatea capesogă morală privată nu numai nu se plange de vre uă infracțiune comisă la legea penală în detrimentulu se, dar a și alesu calea civilă spre a obține repararea prejudiciulu ce pretinde că i s'au causat, astu felu în cătu acușatiunea publică nu și mai pōte avea locul de câtu numai deca tu ocasiunea dispozițiunilor acțiunii civile s'ar descoperi vre unu faptu de natură criminală în contra foșiloru membrii municipal, cari au datu d'era concesiune.

Etă argumentele onor. secțiunii criminale:

Deca asemenea teze s'ar pōte sustine în dreptu, atunci în adeșeră mai ușor s'ar pōte dice că urmărirea criminală a d-lui Iliescu ar fi făcută fără competență, și prin urmare s'ar pōte susține cu 6re-cari aparință de adeșeră și acea-a că mandatulu de depunere s'ar fi eliberat afară din cașurile prevădute de lege; căci deca Athanasiade, judecătorulu de instrucție nu era competent de a urmări pe Iliescu, apoi nu era competent nici a elibera mandat de depunere în contra lui.

Vedeți deca, de cătu importanța este pentru noi examinarea cu deamănuntulu a competenței procedurii d-lui Athanasiade.

Cu ocasiunea cercetării recurrentulu la sec. criminală, noi, procurorul generalu, cerusem respingerea acestui mijlocu de incompetință.

De asemenea astătu, înainte d-vostre recunoscem în faptu, că municipalitatea în adeșeră, precumu rezultă din adresa ministerulu Justiției No. 7774, 5 Augustu 1866, către procuror, nu cere deca tu despăgubiri civile; dupe acea adresa, ea, municipalitatea, nu se plange în modu formalu de vre uă infracțiune penală. Însă, cătu se însemnă că municipalitatea ca veri ce altu persoană privată nici pōte a se plângeră deca tu numai și numai pentru despăgubiri civile, de 6re ce numai acușatiunea civilă este a părții civile, eră acușatiunea publică se cuvine funcționarilor publici cărora le este încredințată de lege. În adeșeră, de cându acușatiunea publică, acușatiunea procurorului și judecătorulu de instrucție, depinde (afară de câte-va casuri „în care legea dispune esprese din contra art. 8 proc. crim. precumu adulteri, raptu etc.) de la plângerea părții lesate? Partea lesată pōte se se plângeră ori nu, și cu tôte aceste acușatiune publică fiindu independentă pōte se se începă și se-și urmeze drumulu suspendându chiaru acușatiunea privată, s'au chiaru și fără de nici o acușatiune s'au plângere privată, pentru că acușatiunea publică spre a pōte fi introdusă și exercitată, nu are trebuință de plângerea se, concursulu părții lesate.

S'ar pōte sci și cumu s'ar pōte dice că fără concursulu părții lesate, delictulu, furtisagulu s'au înșelătoriu și alte asemenea care ating interesele private nu se va pōte proba? și cine împiedică pre poliția judiciară de a cita și a interroga și pe partea lesată? Remane deci evidentu că era cu totul indiferent pentru acușatiunea publică feiulu plângerii și calea ce și-ar fi alesu municipalitatea contra d-lui Iliescu; era cu totul indiferent pentru acușatiunea publică căiar esistența plângerii municipalității; acușatiunea publică, adică era în tōtă dreptulu de a urmări chiaru și fără de nici uă plângere din partea municipalității, ci numai din propria inițiativă a funcționarulu publicu căruia îi este încredințată de lege, uă înșelătoriu s'au veri ce altu abusu gravu criminală ce s'ar fi comis, cu ocasiunea acelu concesiunii, de către d. Iliescu, chiaru și în casulu cându municipalitatea ar fi observat uă absolută tăcere și n'ar fi pretinsu nici uă despăgubire

În această privire, de și chestiunea e clară și nesupusă vre unei îndoueli, găsimu totuși de cuvință a pune în vedere onor. secțiunii civile cele ce citim în Daloz (Instr. crim. No. 124) „L'action publique n'ayant d'autre objet que l'intérêt de la société, son „exercice n'a pu être et n'a été, eu „général, subordonné a aucune plainte „des parties lésées, ni a aucune dénonciation de la part des tiers. Ce principe, implicitement consacré par l'art. „4 c. instr. crim. (alu nostru art. 9.) „suivant lequel la renonciation a l'action civile ne peut arrêter l'exercice „de l'action publique, est établie d'une „manière expresse par l'art. 47 (alu „nostru 45.) Ainsi, ledéfaut de plainte „ou l'irrégularité de la plainte sont „sans aucune influence sur l'exercice „de l'action publique.” Jurisprudența franceșă precumu vedem, stabileșce prin inducțiune acestu adevăr juridicu; deca legea noastră e clară și explicită în privirea această. În adeșeră în art. 1, 2, 3, 4, 8, 9, se stabileșce independentu acțiunii publice de cea civilă, și se dice, că acușatiunea publică suspende acușatiunea privată intantată în urmă se mai înainte; eră art. 5, spuna curat că acușatiunea publică se pōte în;

tenta și „din propria inițiativă“ a funcționarului competent.

Din toate acestea rezultă evident, că nimic nu împiedică procurorul și judecătorul Athanasiade, plângerea și coprinusul plângerii municipalității, e-sistența și neesistența plângerii, nici locul, nici timpul, intențării acțiunii civile decât s'ar fi intentată.

Maî încolo, e bine a însemna și aceea că în instrucțiune cauză de fa- ciă nu s'a ivit formalu vre uă cestiune prejudicială civilă, și în cazul când s'ar fi ivit, ea ar fi fost de compe- tința judecătorului de instrucțiune, care singur era în dreptu de a o deslega, ca uă cestiune accesoriă acțiunii pu- blice ceî principale. Aceasta este con- stantă pînă și în jurisprudența fran- ceză, cu cătu mai vîrtosul nu suferă îndoială dupe procedura noastră crimi- nale care în punctul acesta în dispo- sițiunile sêle preliminare e cu multă mai explicită.

În astă privire vomu ceta căte-va rân- dari din Dalloz Quest. Prêjud. No. 34 38 și 43. „Si le delit imputé réside „dans le contrat même qui a motivé „l'exercice de l'action criminelle, com- „me en matière d'escroquerie, d'usure „habituelle, etc.; il est évident que la „preuve de ce contrat se confond avec „celle du delit lui-même. Il ne sau- „rait dès lors constituer une question „préjudicielle dont l'examen puisse être „séparé de l'examen du fond, car ainsi „que le fait remarquer la cour de cas- „sation, la compétence sur le délit, qui „forme l'action principale, entraîne né- „cessairement la compétence sur le con- „trat dont la dénegation n'est que l'é- „xception à cette action. Ainsi le juge „criminel ne peut déclarer constant „le fait d'escroquerie reproché à un in- „dividu prévenu d'avoir fait souscrire un „titre à l'aide de manoeuvres fraudu- „leuses, sans connaître en même temps „le vol dont ce titre est infecté... „On a vu que la compétence du juge „criminel pour statuer sur les ques- „tions civiles qui se rattachent au „delit est incontestable, quand ce dé- „lit réside dans le contrat même qui „donne lieu aux poursuites; il ne peut „donc exister sur ce point aucune dif- „ficulté. La question est plus délicate

„d'un contrat antérieur dont ce delit „ne serait que la violation; mais l'on „décide encore en pareil cas, confor- „mément aux principes que nous a- „vons exposés, qu'il appartient au tri- „bunal criminel de statuer sur la ques- „tion préjudicielle de l'existence de ce „contrat“. Și aci se ne grăbim a în- semna că în cazul nostru nu se nega existența contractului cu a căruî ca- siune se pretindea că prevenitul llescu ar fi comisă abuzuri în folosul său personal, fă însușiătorii său escro- querii, fă verice altă abuză criminală; și chiar de s'ar fi negat, astă cestiune prejudicială civilă, precum și alte ase- menea, totu judecătorul Athanasiade era în dreptu și datoriu, era compe- tințe dupe lege și jurisprudența, de a o deslega. — Se mai citim încă unu punctu din Dalloz: „Il ne peut être „sursis à l'action publique que dans „les cas expresement déterminés par „la loi, ou par application des princi- „pes généraux de compétence. Il im- „porterait peu qu'une action civile eût „été intentée sur le même fait qui sert „de base aux poursuites, si le tribu- „nal était lui même competent pour „apprécier ce fait, comme en matière de „banqueroute où le juge criminel est „nécessairement competent pour pro- „noncer sur les caractères constitutifs „de l'état de faillite.“ După toate aceste, ce-i pása lui Athanasiade că ce cale își ar fi alesu municipalitatea ca persoană morală privată, ca parte civile lezată!

Acum se ne întorcem era și la modul și drumul prin care s'a în- trodusu această cauză în cercetarea ju- decătorului de instrucțiune Athanasiade și speru că ne vomu lămuri deplinu despre competența sa.

În faptu adevêrul e, că ministeriu l Justiției plângerea Municipalității o a comunicat procurorului prin adeseu ci- tata sa adresă din 5 Augustu, și pro- curorulu judecătorulu de instrucțiune Athanasiade, prin requisitoriul în totă forma din 9 Augustu. Etă faptul, etă adevêrul.

Ore procurorulu și judecătorulu de instrucțiune, avêu ei trebuință de a- cestă adresă ministerială spre a deveni competentu de a urmări pe calea crimi- nale pre llescu? fără îndoială că nu. Precum nu plîngerea părții lezate,

d'asemenea nici ordinul ministeriului nu constituie competența judecătorului de instrucțiune d'informa. Aceste acte suntu absolutu indiferente pentru compe- tința lui.

Pe ce dar se întemeiază competența judecătorulu Athanasiade?

Judecătorulu Athanasiade era pe de- plinu competent de a instrui, de a ur- mări, pentru că elu era saisisat prin requisitoriul primulu procuror d'Il- fov din 9 Augustu 1896, requisitoriul prin care ilu invită de a procede în- dată la uă informațiune și a dispune cele legale.

Din momentulu ce judecătorulu de instrucțiune a priimitu acestu requi- sitoriul, cumu s'arū mai putea dice că elu nu era competent?

În urma acestu requisitoriul, judecă- torulu de instrucțiune avea nu numai dreptul, elu avea chiaru datoria de a instrui; elu nu mai avea dreptul d'a fusa instrucțiunea din momentulu ce a priimitu cererea procurorulu. „Ce re- „quisitoire saisis irrêvocablement le juge „d'instruction, qui ne peut plus être dés- „saiss que par un ordonnance de non- „lien émanée de lui même. Le juge „d'instruction ne peut refuser d'infor- „mer sur les requisitions du ministère „public.“ Pucin importă ca procurorulu în urmă, prin altu requisitoriul, pretin- dea că urmărirea criminală n'arū avea locu. Judecătorulu departe de a se des- saisisa, e în dreptu d'a-i refuza cere- rea. „Une fois le juge d'instruction saisis, „le procureur général ne pourrait pas, „même sous prétexte d'incompétence, „arrêter le cours de l'instruction, pour „procéder plus régulièrement devant „une autre juridiction.“ (Massabiau II No. 1,717). Acesta e chiaru casulu nostru.

Unu singur lucru ar mai putea dice cine-va (aceea- a ce însă secțiunea criminală nu dice) că adevă, din inter- rogatoriul ce a făcutu Athanasiade lui llescu n'ar fi rezultand vre uă crimă. Însă, se nu nităm uă arare ori se în- timplă ca inculpații se-și mărturisescă fapta la primul interogatoriu; și apoi cine ar putea afirma că dacă lui Athanasiade ar fi fost ertat uă continua instrucți- unea n'ar fi ajunsu, nu numai la svolu- tul publicu ce s'aū menținut atăta chiaru și la probe evidente de crimă? În adevêrul d'abia luase unu singur interogatoriu, și făcându-se recursu în cassațiune contra mandatulu de de- punere, Curtea află cu cale de a anula nu numai mandatulu dar și instrucți- nea; astu-felul în cătu astă-ți nimeni nu mai pôte dice care putea fi resul- tatulu finalu alu instrucțiunii.

Dupe toate aceste conchidem că în privirea competenții, dreptulu d'a în- forma pe cale criminală, nu e nici cea mai mică îndoială, nici există, nici e posibilă vre uă controversă.

B. Mandatul de depunere s'a eliberatū ore fără a se fi observatū formele pre- vedute de lege?

Dar dacă competența judecătorulu instructoru era necontestabilă; deca ni- mine nu-i pôte contesta dreptulu de a urmări unu delictu posibilu în faptele lui llescu, dacă nimine nu are dreptul d'a dice vre uă dată că cercetările lui A- thanasiade, dacă n'ar fi fostu împedicate prin anularea instrucțiunii, nu putea se aibă de rezultatū descoperirea vre unui delicatū; apoi se vedemū acumū deca aū călcatū elu vre una din for- mele prescise pentru eliberarea man- datelor judecătorești, așa în cătu s'e merite, nu muștrăm, prevedute la art. 114 din proc. crim. ci chiaru pedpsa corecțională prevedute la art. 149 din cod. penalu; cu alte cuvinte, urmēz se vedemū acumū dacă arestarea d-lui llescu e'a făcutū afară din formele prevedute în lege, ceia ce este alu duo- ilea elementu alu delictulu de arestare ilegală, pentru care Athanasiade este de- nuțiatū secțiunii civile.

A. Athanasiade a călcatū ore art. 39 și 92 din proc. crim?

Ce legi, ce forme se pretinde că ar fi violatū judecătorulu Athanasiade, eli- berandū acestu mandatū de depunere?

Se susține mai întâi că arū fi vio- latū saū călcatū art. 39 și 92 din proc. crim.

Se vedem.

În adevêrul dupe art. 39 se ceru in- diciul grave pentru a elibera unu man- datū de depunere; că denunțierea sin- gură nu constituie uă presupțiune în-

destulă pentru a da chiaru unu man- datū de aducere chiaru contra unu in- dividualu domiciliatū; — că de asemenea, dupe art. 92 mandatul de depunere, este ordinea de a se aresta de urgență și pentru scurtu timpū o persoană care de o cam dată nu pôte nici a se libera nici a se aresta dupe tôte formele asi- gurătoare libertății individuale.

Se dice că acești articuli arū fi vio- lați. Pentru ce violati? Pentru că a- supra llesculu n'ar fi fostu indicū grave, Admetemū că n bună credință pôte ci- ne-va se dice că nu era, dar cătu s'a- dăugamū că tot în asemenea bună cre- dință pôte și Athanasiade se dice că e- sistă indicul forte grave, nu numai svolu- tul publicu dar și ore cari hărții din dosarul municipalității. Acelea-și in- dicii cari pentru unil însemneză pu- cinu s'eu nimicu însemneză, putea și pôte se fie forte grave dupe inteligența și consciința altuia. Cestiunea e de faptu, de apreciere. Cine are dreptul de a o decide? Răspundemū: judecătorulu de instrucțiune dupe mîntea și consci- ința sa; căte uă dată chiaru și pro- curorulu, și nici nă dată Curtea de Cas- sațiune. — Ei bine judecătorulu Atha- nasiade ast-felul a apreciatū în mîntea și consciința sa; elu a credutū că tre- buia se de unu mandatū de depunere, mandatū de urgență și pentru scurtu timpū, pentru că, conformū art. 92, elu era în deplinu dreptu d'a aprecia că d. llescu era persoană care de uă camdată fără pericu nu se putea li- bera, dar care nici aresta nu se putea fiindū că într'nū mandatū de arestare era obligatū se califice faptulū, se ci- tesse legea, iar în cazul de faciă de și există indicul destulū de grave pen- tru prevenitū, dar ele nici nu erau de ajunsu în ochii judecătorulu pentru a caracteriza delictulu.

Maî repetimū, gravitatea indicilor elu singurū, judecătorulu de instrucți- une este în dreptu de a o aprecia. A- cestă putere discretinară a judecăto- rulu rezultă clarū din art. 93 care dice „va putea dacă va găsi de cuvîntă.“ Ș'apoi de căndu mandate de depunere nu s'ar putea da în lipsă de denunțiu- din partea părții lezate, de căndu ele nu s'ar putea elibera afară de casulu de flagrantu delictu, și numai în contra celorlū n'ar fi domiciliati, iar nu și contra celorlū domiciliati? Din contra, se potū elibera și în asemenea casuri dupe art. 93, și înoc, ce e mai multu, se potū chiaru și în deliote iarū nu numai în crime: nici nă dată practica și jurisprudența nu s'a îndoiitū des- pre această, nu se înducese nici însuși Boitard, jurisconsultul celū mai rigu- rosū în această materie.

Articolu 39 și 92 în opinionea tu- tului jurisconsultilor, nu copindū ordinu, ci consilie și drepturi pentru ju- decătorulu de instrucțiune.

De altmîntre mandatulu de depune- re eliberat de Athanasiade, e'investitū cu ce tôte formalitățile prescise de art. 97 proc. crim. adică e sub-scrisū e sig- ilatū, prevenitul într'ansul e numitū cătu se pôte mai clarū. Ce altă forma- litate mai cere legea?

Nu vedemū dar cum și în ce art. 39 și 92 ar fi violati. Se dicemū cu si- gurantă că întru nimicu nu suntū vio- lați.

Dar vedū că, contra legi ce 'mî-am impusū eî singurū, am disu prea multe de la mine.

Se lăsăm se grăescă pre înță le- ge jurisprudența și doctrina necontes- tată, necontroversată în acestu punctu.

Legea noastră e copiată în această ma- terie din cea francesă și belgieă.

Citimū în Massabiau (II 1766) On „a prescrite de d'écerner toujours le „mandat de dépôt ou d'arrêt en ma- „tière correctionnelle comme en matière „criminelle. Toutefois, la jurisprudence, „plus conforme au texte de la loi, a „reconnu que la faculté de d'écerner le „mandat d'arrêt était abandonnée in- „térieurement à la conscience de juge qui „s'était soumis qu'a la juridiction dis- „ciplinaire pour le mauvais usage qu'il „aurait fait de ce droit. Il en est de „même du mandat de dépôt, et dans „les deux cas, les requisitions de mi- „nistère public n'ont rien au juge de „sa liberté.“

În Dalloz (Instr. crim. No 611, 612 și 613) citimū: „Que doit-on entendre „par indices graves, soupçons, presomp- „tions, dénonciation etc. Il ne faut „pas oublier, ainsi qu'on l'a déjà dit, „que le juge instructeur joint en cette „matière, d'un pouvoir, pour ainsi dire, „discretionnaire. Ce ne sont pas des „injections, des ordres, que la loi lui

„adresse; (e vorba de prescripțiunile „art. 40 fr. 39 rom.) c'est une simple „faculté qu'elle lui donne. Il ne relève „que de sa conscience. A ce magistrat „seul appartient le droit d'apprécier les „presomptions, les indices, les preuves „qui lui sont soumises: il doit ensuite „faire se que lui dicte son devoir. L'a- „lui a délégué trouverait sa sanction „dans les poursuites disciplinaires, con- „formément aux art. 279 et suiv. ou „dans la prise a partie.“ V. M Du- verger T. 3 pag. 22 et suiv.

Așa darū, cum legea, jurisprudența și sciința, în unire și fêră de nici uă controversă, lasă la găsirea de cuvîntă, la consciința judecătorulu de instrucți- une apretura gravității indicilor pentru a elibera unu mandatū de de- punere. Prin urmare nu pôte fi vorbă în casulu nostru de violarea art. 39 și 92.

Iarū abuzul ce arū face se pedep- sescă disciplinaru căndu judecătorulu că- că formalitățile prescise de lege con- formū art. 114 din proc. crim. corec- ționale în casulu prevedutū de art. 149 din cod. pen. — Partea asuprită încă are acțiune recursorii civile în mărgi- nile art. 305 proc. civ. Etă dar ată- tea garanțit efficace în faciă acestorū pu- teri discreționare, atătu pentru societate cătu și pentru particulari.

B. Athanasiade a călcatū ore art. 96 din proc crim?

Darū uă altă călcare de formă se impută judecătorulu Athanasiade: se pre- tinde adică că, dupe art. 96, din mo- mentulu ce a auzitū pe procurorū, elu, judecătorulu de instrucțiune, numai era în dreptu a elibera mandatū de depune- re, ci numai mandatū de arestare. Decu, Athanasiade dandū mandatū de depunere în locu se dea mandatū de arestare, contra d-lui llescu, a violatū art. 96, neobservandū formalitatea prescisa prin acestu articulu.

În aplicațiunea practică a acestui ar- ticulu nici am fostu vre uă dată nici suntū de astă părere. Art. 96 ni se pare clarū, elu dă dreptu judecătorulu de instrucțiune în termi clarū și ca- tegorici, de a da mandatū de depunere dupe interogatoriu, fără a distinge dacă ministeriu publicu a fostu ascultatū s'eu nu. Și dacă ultima aline a ace- stui articulu autorisă pe judecătorū de a da chiaru și mandatū de arestare dupe ascultarea ministeriulu publicu, din această facultate a lui nu ni se pare că arū urma necesarmente că elu n'ar putea da la casu de trebniță, și man- datū mai micu, adică mandatū de de- punere; și această cu atita mai virtosu că judecătorulu e nevoitū a da man- datū de depunere chiaru și dupe ascul- tarea procurorulu, în tôte casurile cănd instrucțiunea nu e destulă de înaintată spre a putea caracteriza delictulu, fără de care, mandatū de arestare nu se pôte elibera; așa darū în tôte casurile cănd judecătorulu de instrucțiune, conformū art. 92, nici pôte libera pre inculpatū fiindū grele indicul asupra lui, dar nici îl pôte aresta, neputand încă califica fapta. În această pozițiune se afla A- thanasiade faciă cu llescu, prin urmare era în totu dreptul de a-lu depune în locu de a-lu aresta. Athanasiade dar n'a violatū nici de camū art. 96 din pro- cedură.

Recunoscemū însă că suntū în Fran- cia vro trei jurisconsulti însemnati cari combatū această interpretare și apli cațiune a art. 96 (fr. 94), susțindu că judecătorulu de instrucțiune dupe ascultarea procurorulu n'ar mai putea da mandatū de depunere, ci numai man- datū de arestare. Însă jurisprudența, mai înțeleptă, și dupe noi nici de cum con- trarā adevêratulu spiritū alu legi, nici nă dată nu s'a conformatū unei ase- menea teorii absolută. În adevêrul a- semenea teorie pusă în practică arū putea trage dupe sine scăparea ate- torū culpabili, compromitandū greū cele mai înalte interese ale societății, ori de căte ori judecătorulu n'ar putea încă califica fapta spre a putea da man- datū de arestare. Chiar pentru aceea nu s'a ivitū pînă acumū nici în Franca și în Belgia cea liberală, unu singur casu măcarū în care se fi stricatū unu mandatū de depunere pe temelū că ar fi datū contra art. 94 din Instr. crim. francesă și belgieă.

Dar se lăsăm se vorbescă monumen- te e jurisprudenței și ale sciinței.

Etă ce Citimū în Massabiau (II 1763 ad finem et 1764): „Quand après a- voir entendu les inculpés dans leur in-

„terogatoire, il y a lieu de les mettre „sous la main de la justice, le juge „d'instruction décerne contre eux un „mandat d'arrêt sur les conclusions „du ministère public.“

„Telle est la loi; mais, dans l'usage, „c'est un mandat de dépôt qui est dé- „cerné en pareil cas, et avec assez de „raison, ce nous semble, car il ne sa- „git pas tant alors d'arrêter l'inculpé „présent que de le faire déposer et „détenir en lieu de sureté et un man- „dat de dépôt suffit pour cela. Nea- „moins, il faut avouer que cet usage, „généralement suivi, n'est pas conforme „à la loi... Elle (la loi) ordonne ex- „pressément l'emploi du mandat d'arrêt „dans les circonstances où l'on appli- „que chaque jour le mandat de dépôt.“

Etă jurisprudența, etă usulū general care-lu găsesce rationabilu pînă și a- cestu jurisconsultu care de altmîntre susține că legea altmîntre dispune.

În Dalloz (Instr. crim. No. 624—625) citimū:

„Le juge instructeur peut après l'a- „voir entendu les prevenus, et le pro- „cureur imperial ont, d'écerner un „mandat d'arrêt. L'art. 61 (58 alu no- „tru articulu) permet également au juge „d'instruction de délivrer s'il y a lieu, „un mandat de dépôt. Cette mesure „n'est point une peine, mais seulement „une precaution tendant à empêcher le „prevenu de faire disparaître des preu- „ves de sa culpabilité et de se sous- „traire par la fuite au châtiement qu'il „peut avoir encouru.“

„Les mandats de dépôt et d'arrêt „peuvent-ils être employés indiffé- „remment l'un pour l'autre? La contro- „verse est très grande sur ce point „entre la théorie et la pratique. Dans „certains tribunaux, dit M. Boitard, le „mandat de dépôt est à peu près sans „usage... Dans d'autres tribunaux, au „contraire, l'usage du mandat d'arrêt „est extrêmement rare, et presque tou- „jours le mandat de comparution et d'a- „mener est converti en mandat de dé- „pôt. Le mandat d'arrêt dit aussi M. „Helie, avec ses formes et ses selen- „nités, a été généralement délaissé, et „le mandat de dépôt lui a été peu à „peu substitué et a pris presque com- „plètement sa place. V. aussi M. Du- „verger. — Mais cette pratique est vi- „vement critiquée par ces auteurs... „L'opinion de MM. Boitard et Helie „nous semble exacte en théorie, et nous „pensons comme eux que le mandat de „dépôt ne doit en général, être consi- „déré que comme une mesure provi- „soire. Mais il est un autre point qui „doit être mis en ligne de compte c'est „qu'on doit craindre d'entraver la pra- „tique par des règles trop absolues. „D'abord la loi n'en définit pas la du- „rée; elle ne dit pas non plus com- „ment cette mesure provisoire devra se „transformer en mesure définitive. Il y „a donc la une certaine latitude pour „le juge qui peut en user sans con- „trevenir à la loi. Ensuite, pourrait-on „prononcer une nullité, en ce que „dans un cas donné, un mandat de dé- „pôt aurait été délivré en place d'un „mandat d'arrêt? Cela paraît difficile à „admettre en l'absence d'une disposi- „tion précise. Au surplus, ou ne voit pas que „dans le fait, il résulte de graves in- „convénients de l'emploi du mandat de „dépôt. Le mandat de dépôt serait la „plupart du temps transformé en man- „dat d'arrêt. En tout cas, le prevenu „lui même a intérêt à être placé sous „le coup d'un mandat de dépôt plutôt „que d'un mandat d'arrêt. De ce que „le mandat de dépôt est une mesure „provisoire, ainsi que nous le reconna- „issons, il suit qu'il pourra être re- „tracté par le juge, tandis que le man- „dat d'arrêt, ne peut être révoqué que „par la chambre du conseil. Il y a donc „avantage pour l'inculpé d'être sous „le coup d'une mesure qui se trouve „plus facile de faire cesser que si son „arrestation avait été effectuée en ver- „tu d'un mandat d'arrêt. După acesta Dalloz arată că totu ast-felū se ur- mesă în Belgia și în urma legi de la 1852, care de altmîntre înoc nu des- ființesă mandatulu de depunere.

Ei bine, vomū imputa noi dreptū crimă d-lui Athanasiade că s'a confor- matū jurisprudenței francesă și belgie, aprobată de jurisconsulti și magistrați atătu de ilustri? Ilu vomū condamnă ore pentru că a eliberatū unu man- datū mai favorabilu inculpatulu de căt mandatulu de arestare ce se pretinde că trebuia se elibera? Soțotu că cu anevoe ar mai putea cine-va susține de noi o teorie condamnata de practica

„terogatoire, il y a lieu de les mettre „sous la main de la justice, le juge „d'instruction décerne contre eux un „mandat d'arrêt sur les conclusions „du ministère public.“

„Telle est la loi; mais, dans l'usage, „c'est un mandat de dépôt qui est dé- „cerné en pareil cas, et avec assez de „raison, ce nous semble, car il ne sa- „git pas tant alors d'arrêter l'inculpé „présent que de le faire déposer et „détenir en lieu de sureté et un man- „dat de dépôt suffit pour cela. Nea- „moins, il faut avouer que cet usage, „généralement suivi, n'est pas conforme „à la loi... Elle (la loi) ordonne ex- „pressément l'emploi du mandat d'arrêt „dans les circonstances où l'on appli- „que chaque jour le mandat de dépôt.“

Etă jurisprudența, etă usulū general care-lu găsesce rationabilu pînă și a- cestu jurisconsultu care de altmîntre susține că legea altmîntre dispune.

În Dalloz (Instr. crim. No. 624—625) citimū:

„Le juge instructeur peut après l'a- „voir entendu les prevenus, et le pro- „cureur imperial ont, d'écerner un „mandat d'arrêt. L'art. 61 (58 alu no- „tru articulu) permet également au juge „d'instruction de délivrer s'il y a lieu, „un mandat de dépôt. Cette mesure „n'est point une peine, mais seulement „une precaution tendant à empêcher le „prevenu de faire disparaître des preu- „ves de sa culpabilité et de se sous- „traire par la fuite au châtiement qu'il „peut avoir encouru.“

„Les mandats de dépôt et d'arrêt „peuvent-ils être employés indiffé- „remment l'un pour l'autre? La contro- „verse est très grande sur ce point „entre la théorie et la pratique. Dans „certains tribunaux, dit M. Boitard, le „mandat de dépôt est à peu près sans „usage... Dans d'autres tribunaux, au „contraire, l'usage du mandat d'arrêt „est extrêmement rare, et presque tou- „jours le mandat de comparution et d'a- „mener est converti en mandat de dé- „pôt. Le mandat d'arrêt dit aussi M. „Helie, avec ses formes et ses selen- „nités, a été généralement délaissé, et „le mandat de dépôt lui a été peu à „peu substitué et a pris presque com- „plètement sa place. V. aussi M. Du- „verger. — Mais cette pratique est vi- „vement critiquée par ces auteurs... „L'opinion de MM. Boitard et Helie „nous semble exacte en théorie, et nous „pensons comme eux que le mandat de „dépôt ne doit en général, être consi- „déré que comme une mesure provi- „soire. Mais il est un autre point qui „doit être mis en ligne de compte c'est „qu'on doit craindre d'entraver la pra- „tique par des règles trop absolues. „D'abord la loi n'en définit pas la du- „rée; elle ne dit pas non plus com- „ment cette mesure provisoire devra se „transformer en mesure définitive. Il y „a donc la une certaine latitude pour „le juge qui peut en user sans con- „trevenir à la loi. Ensuite, pourrait-on „prononcer une nullité, en ce que „dans un cas donné, un mandat de dé- „pôt aurait été délivré en place d'un „mandat d'arrêt? Cela paraît difficile à „admettre en l'absence d'une disposi- „tion précise. Au surplus, ou ne voit pas que „dans le fait, il résulte de graves in- „convénients de l'emploi du mandat de „dépôt. Le mandat de dépôt serait la „plupart du temps transformé en man- „dat d'arrêt. En tout cas, le prevenu „lui même a intérêt à être placé sous „le coup d'un mandat de dépôt plutôt „que d'un mandat d'arrêt. De ce que „le mandat de dépôt est une mesure „provisoire, ainsi que nous le reconna- „issons, il suit qu'il pourra être re- „tracté par le juge, tandis que le man- „dat d'arrêt, ne peut être révoqué que „par la chambre du conseil. Il y a donc „avantage pour l'inculpé d'être sous „le coup d'une mesure qui se trouve „plus facile de faire cesser que si son „arrestation avait été effectuée en ver- „tu d'un mandat d'arrêt. După acesta Dalloz arată că totu ast-felū se ur- mesă în Belgia și în urma legi de la 1852, care de altmîntre înoc nu des- ființesă mandatulu de depunere.

Ei bine, vomū imputa noi dreptū crimă d-lui Athanasiade că s'a confor- matū jurisprudenței francesă și belgie, aprobată de jurisconsulti și magistrați atătu de ilustri? Ilu vomū condamnă ore pentru că a eliberatū unu man- datū mai favorabilu inculpatulu de căt mandatulu de arestare ce se pretinde că trebuia se elibera? Soțotu că cu anevoe ar mai putea cine-va susține de noi o teorie condamnata de practica

Ei bine, vomū imputa noi dreptū crimă d-lui Athanasiade că s'a confor- matū jurisprudenței francesă și belgie, aprobată de jurisconsulti și magistrați atătu de ilustri? Ilu vomū condamnă ore pentru că a eliberatū unu man- datū mai favorabilu inculpatulu de căt mandatulu de arestare ce se pretinde că trebuia se elibera? Soțotu că cu anevoe ar mai putea cine-va susține de noi o teorie condamnata de practica

Ei bine, vomū imputa noi dreptū crimă d-lui Athanasiade că s'a confor- matū jurisprudenței francesă și belgie, aprobată de jurisconsulti și magistrați atătu de ilustri? Ilu vomū condamnă ore pentru că a eliberatū unu man- datū mai favorabilu inculpatulu de căt mandatulu de arestare ce se pretinde că trebuia se elibera? Soțotu că cu anevoe ar mai putea cine-va susține de noi o teorie condamnata de practica

Ei bine, vomū imputa noi dreptū crimă d-lui Athanasiade că s'a confor- matū jurisprudenței francesă și belgie, aprobată de jurisconsulti și magistrați atătu de ilustri? Ilu vomū condamnă ore pentru că a eliberatū unu man- datū mai favorabilu inculpatulu de căt mandatulu de arestare ce se pretinde că trebuia se elibera? Soțotu că cu anevoe ar mai putea cine-va susține de noi o teorie condamnata de practica

celor mai luminate țeri a căror lege o copiarăm în acest punct ad-literam.

c). Atanasiade a violat ore art. 13 din Constituțune.

E de data mea d'a insemna aci ca ocaziune cercetării recursului d-lui Iliescu, eu singur, procurorul, erau recurentul, am chemat luarea aminte a Curții asupra deosebiri în redacțiune a art. 13 din Constituțune noastră și art. 7 din constituțunea Belgică. In adevăr, constituțunea belgică dice: „nul nepeut être arreté, érü constituțune noastră traduce: „nimeni nu pöte fi poprîtü sêu arestatü.“ Cu acea ocaziune avindü eu în vedere această deosebire de redacțiune, amü desbüatü cestiunea, daca, prin art. 13 din constituțune ar fi ore ridicată facultatea judecätorului de a da mandatü de „depunere“ in casü când i s'ar pärea că suntü „grele indicii“ asupra inculpatului? „Mi amü aretatü nedominirea ce avemü, ore nu cumü—va constituțune noastră prin cuvântulü „poprire“ va fi ințeles „depunere“? Au pöte cuvântulü „poprire“ nu va fi de cătö unü sinonimü spre a da mai multä energie frasiü? Si de și observașemü că o dispozițune generale nu pöte se ridice o lege speciale; că ridicarea mandatului de depunere in cas de indicie grave ar putea se abä cele mai funeste consecințe in administrațune justitiei penale, de ore ce pre lüngä totä gravitatea indiciorü calificarea delictului nu totü—de-una e posibilä spre a putea libera mandatü de „arestare“: Cu töte aceste, in indoiala mea, m'amü pronunțatü in favöre libertätii recurentului, cerënd, de și cu esitațune, o mărturisescü, casarea mandatului de depunere ca datü contra dispozițunii art. 13 din constituțune.

De atunci päna astăzi am meditatü multü și seriosü asupra acestei grave cestiuni. Si astăzi cuteqü a afirma că e peste putință se fi fostü in spiritulü și intențunea autorilorü constituțunii nostre de a ridica unü mandatü judecätörescü de atäta importanță, precum este mandatulü de „depunere“, in töte cele-lalte casuri (afară de casulü de vinä veghiatä) prevedute in procedura criminala? E peste putință de a se ridica așia de ușiorü și prin unü singurü cuvântü încă ne fiesatü in limba noastră juridică, prin urmare obscurü și equivocu, atätea dispozițunii ale unei legi speciale ca procedura criminala, dispozițunii crüi și au sistinutü proba in țerele cele mai luminales ale Europei? In adevărü ce va face judecätörolü într'unü casü care t'ar fi casü de vinä veghiatä, dar când i s'ar presinta indiciile cele mai grave, fără inșä se pötä caracteriza delictulü, cândü eliberänd pe inculpatü s'ar teme că nu va putea pune mäna pe däsulü, sêu că inculpatulü udatä liberü va face se disparä indiciile și urmele delictului; când de altä parte, nu-lü pöte greșta in neputința in care se aflä de a caracteriza factulü? Ce va face, in t'rebämü, in asemenea casuri ceri potü se se presinte pe totä ziua? Nu va mandatü de depunere de frica art. 13? mandatü de arestare nu pöte da; oi bine, judecätörolü va fi nevoitü a lü lăsa liberü spre a lü scäpa pentru totü d'anna sêu pre elü sêu urmele faptelorü lui, sêu și una și alta!... Eätä fatalele consecințe la cari ne scöte asemenea interpelare a constituțunii; etä urmările inevitabile ale abrogării acestui mandatü de depunere atätü de neapäratü necesariü de căte ori judecätörolü nu pöte nici aresta indatä prevenitü, darü nici a lü libera in deplinä cönosință de causä. Eü nu creqü ca o lege speciale se se pöte abroga prin unü cuvëntü obscurü și nefiesatü a unei dispozițunii generale, cuvëntü care negreșitü nu s'a întrebuințatü de cătö spre a da mai multä täre acelei dispozițunii constituționale. Acest „popritü sêu arestatü“ nu are mai multä importanță in limbajulü juridicü alü constituțunii nostre, de cătö „vis et potestas“ in limbajulü dreptului Românü. O lege speciale nu se pöte abroga prin inducțiunä elätinätöre dintr'o dispozițune generale. Chiar pentru această regulamentulü nostru pentru mandate și formularele mandatului de depunere încă nu s'au revocatü; päna in momentul de față ele suntü in totä vögörea. Amü consultatü și legea speciale a Belgiei de la 1852. Acestä lege, cea mai liberala in privința garanțiorü libertätii individuale, e departe de a

abroga mandatele de depunere, căci a garanata libertatea individuala a Belgiani nu va se dicitä a da drumulü inculpatilor de căte ori judecätörolü n'ar fi in pozițiune de a elibera unü mandatü formalü de „arestare“.

SE RESUMAMU.

Din töte căte s'au dicitü pînă acumü dupe mine rezultä in unü modü evidentü că:

Judecätörolü Atanasiad, saisisatü prin requisitorulü procesului, a fostü in deplinä cöpetință de a instrui, ba elü nici nu putea fără a cădea in gravä respundere, a nu instrui in urmare cererilü procurorului;

Cä din momentü cörelü a gäsitü de cuvintä ca judecätörolü de instrucțiune cöpetinte, dupe puterea discreționarä cu care legea l'a investitü de a aprecia indiciile, elü era in casulü prevedutü de lege de a da mandatü de depunere, adică mandatü provisorü nemotivatü, și dändü acestü mandatü, departe de a fi violatü vre una din dispozițiunile sêu formele art. 39, 92 și 96 din proc. crim., sêu art. 13 din constituțune, elü conformändu-se tuturorü acestorü articoli, precumü și art. 93, a datü mandatü de depunere in sfera cöpetinții sele legele, mandatü investitü cu töte formele prescrie pentru mandatele de depunere prin art. 97 din proc. crim.

Läsändü a mai dice că cuprinsul plängeri pätii lezate nu putea nici trebuia se exercite nici o influință asupra mersului acțiunii publice, că cestiunile prejudiciale civile daca asemenea cestiuni s'ar fi ivitü, in casuri de asemenea naturä era se fiä totü de cöpetința lui a le deslega contormü legii și jurisprudiții constante;

Läsändü a dice și aceea că astä-qi nimeni nu mai pöte afirma dacă din cercetările ce Atanasiade a facütü și ce era se mai facä, n'ar fi rezultatü nä faptä sêu unü casü criminalü: Atanasiad pöte d'apuröre se remänä in convicțiune că, daca instrucțiunea nu s'ar fi anulatä de uä datä cu mandatulü, elü prin cercetările ulterioare ce avea se facä, era se pervinä la descoperirea crimii, Cine ar putea afirma contrariulü? Chiar pentru aceea, adică cu scopü de a se descoperi adevärulü conformü legii, noi, de și cerusemü, esitänd, ca starea manlatulü in virtutea art. 13 din constituțune, amü fostü inșä departe de a cere anularea procedurilü bide sciind din jurisprudiția că: „nulitateä mantulü nu trage dupe sine nulitateä „procedurilü“ Dalloz Instr. Crim. No. 652, 654.

Responsabilitatea civile, disciplinariä și penale a judecätörolü.

Darü chiar de amü presupunere că judecätörolü continuändü și terminänd instrucțiunea ar fi calificatü de crimä o faptä, care in adevär nu era o faptä prevedutä de legeä penale; că camera de acusațiune chiar pentru aceea asemenea causä nu ar fi inaintatä la Curtea de Jurați, ci ar fi datü drumul a restatului: ore această greșälä a judecätörolü ar constitui delictulü prevedutü la art. 149? Oare acestä ar fi casulü prevedutü la acestü articölü? Ne induoimä förte, căci daca art. 149 s'ar înțelege astü-felü, atunci de căte ori judecätörolü de instrucțiune și camera de acusațiune interpretändü reü legea sêu reü aprețänd faptele, ar vedea delictü sêu crimä într'o faptä care in urmä s'ar dovedi că nu era delictü nici crimä, ar fi in periculü de a se vedea condamnatü in puterea art. 149. Acestä n'a putütü fi intențunea leginitorului. Codicele penalü pedepsece delicta și crime, eru nu greșeli, nu false aprețări, nici interpretäni de lege, nici incapacitatea judecätörolü. Au döra falsa aprețare, greșita interpretare și incapacitatea arfi delictü? Atunci cine ar fi culpabilulü? Judecätörolü incapabilü ori societatea romanä care nu procedeä judecätöri mai inteliginți? Greșelile și falsile aprețări judecätöresci, greșelile interpretării și aplicării de legi, retele judecäti potü se dea locü la casuri și gänuläri, căte udatä la avertismente, și chiar acțiunilü desoiplinare, altä datä la acțiunilü civile recursorii, darü nici uä-datä la acțiunilü penale. Altü-minterea ar fi vai de bieții judecätöri! Dice Dalloz (prise a partie

pag. 900): „Ce periculösä și ce crudä „ar fi funcțiunea de judecätörolü dacă „ar avea elü a responde pînä și de „erorile inteliginții sele fără in- „doialä daca aplicațunea legii ar fi „totü d'anna lucru simplü și facillü, uä „rea judecätä ar putea se separä uä gre- „șälä ne ertatä: inșä cine nu scie „cätü e de greu chiar „și pentru spi- „ritele cele mai luminate de a distin- „ge justulü de injustü.“ Aci adică Dalloz aretä cumü greșälä judecätörolü nu dă locü nici măcarü la acțiune recursorie civile, ne cumü la acțiune penale. Darü se mai citezü unü juris consultü din țera cea mai amicä libertätii individuale, din Belgia, pe D. Oswald de Kerchove. Eäta ce dice aceasta in memoriulü sêu despre responsabilitatea ministeriale, memoriü corodatü de universitate, și publicatü acumü de căte-va säptäminal, la pag. 124: „prevenü ou l'accusé renvoyé de toutes poursuites, ou acquité par les tribunaux, n'a aucun recours en dommages et interets contre le juge d'instruction qui l'a fait arrêter, d'etenir, mettre en sureté, bien qu'en réalité il fut innocent, aussi longtemps que ce magistrat a agi de bonne foi (art. 505 „C. Pr.), et queä plus forte raison ce „lui ci reste a l'abri de toute responsabilitä penale“ (art. 114 C. Pr.).

Adică românesc: „Prevenitü sêu acusatul liberat de sub cercetarea crimii, uale s'au achitat de tribunale n'are nici unü recursü pentru daune-interese „contra judecätörolü de instrucțiune „care l'a arestatü, l'a dejinutü, l'a pus „la secretü, cu töte că in realitate era „inocentü, in cätü timpü judecätörolü „a lucratü cu bunä credință; și că cu „atätü mai multü cuvântü elü e scutitü „de veri-ce responsabilitä penale.“

Neaplicabilitatea art. 149 și 99 din codicele penalü.

Așia darü art. 149 precumü și 99 din codicele penale suntü neaplicabile la casulü nostru, nu numai pentru că rea credință nu se imputä judecätörolü Atanasiade, darü și pentru că legea cere se fi lucratü 1) afără din casurile prevedute de lege; noi inșä amü doveditü de ajunsü că Atanasiad era cöpetinte, că elü era in casulü prevedutü de lege cândü a eliberatü mandatulü de depunere, 2) se cere se fi călcatü formele prevedute de lege; eru noi amü arätatü pînä la evidentiä că elü a päditü cu scampetate töte formalitäțile cerute de lege.

Darü se presupunemü că judecätörolü Atanasiad a datü mandatulü de depunere afără din casurile și formele prevedute de lege, și cu töte acestea celü pucinä art. 149 cod. pen. nu i s'ar puteä aplica de ore co acestü articölü pedepsece arestarea eru nu deținerea unei persöne prin mandatü judecätörescü; pentru că arestarea enü ce definitivü eru nu provisorü și revocabilü ca deținerea. Așia in cätü contra unü mandatü de depunere ilegale, afără se înțelege de casulü prevedutü la art. 99 cod. pen., nu remäne de cătö aplicarea pedepselorü disciplinariilü in virtutea art. 114 din proc. crim. și acțiunea recursorie civile in casurile prevedute in art. 305 din proc. civile. Și in adevärü Onor. Sect. Crim. a acestei Inalte Curții și făcu aplicarea art. 114 din proc. crim. denunčändü, acumü de curändü, la secțiunile Unite pe unü altü judecätörolü de instrucțiune din cauza unü mandatü de depunere, adică mandatü ne motivatü.

CERCARE DE ANTIDATARE.

So trecemü acumü la crima ce se imputä judecätörolü Atanasiade.

Onor. Secțiune criminala ilü denuncie că ar fi mai „comisü unü factü gravü „peind de jurnalulü sêu care serve- „ce de basä mandatului de depunere, in „capü data 15 Octombre, eru josü data „11 Octombre, pre cândü mandatulü „pörtä data 13 Octombre, ceea ce fa- „ce a se presupune că jurnalulü a „fostü incheiatü cu doue zile in urmä „mandatului, eru data de josü este o „cercare de antidatare.“ In factü e constatatü că „jurnalulü“ sêu, mai bine ordonanția in cestiune, pentru eliberarea mandatului de depunere, pörtä susü data 15 Octombre in pline și corecte cifre, și josü data 11 Octombre de asemenea in pline și corecte cifre. Numai pucinä este constatatü că mandatulü de depunere, atätü in origi-

nale cätü și in copie, pörtä data 13 Octombre, care in adevärü este adevärate datä a eliberării mandatului de depunere precumü aratä și d. Iliescu in recursulü sêu.

Aceste facte d. Atanasiade departe de a le contesta, precumü nici n'ar putea, le calificä cu mirare elü însuși, de o „fantasticä variațune de date.“

Factulü fiindä constatatü, nu remäne de cătö cestiunea de dreptü, dacă această variațune de date, susü 15, josü 11 Octombre, constitue sêu nu crima sêu incercarea crimilü falsului prevedutü, fiä la art. 123, ori la art. 124 cod. pen.? Eäta cestiunea.

In factü, pare in adevärü, că judecätörolü la 11 Octombre in urmare interogatorului lui Iliescu din 10, și a requisitorului procurorului din 11 Octombre, era decisü a da mandatulü de depunere;

că cu töte acestea elü n'a eliberatü mandatulü pînä la 13 Octombre, datä ce și pörtä mandatulü, și care o afirmä și d. Iliescu;

că ordonanța s'a facütü in urmä, adică la 15 Octombre data de susü, precumü presupune și Onor. Secs. Crim. și că josü, cu töte acestea, s'a pusü adevärate datä de 11 Octombre, când adică trebuia se se facä ordonanția. Scriitorulü ordonanței a comisü, din zäpăcialä sêu nebügäre de semä, uä evidentä greșälä in insemnarea datelor.

Ori cumü se fiä, cu veri ce intențune s'ar fi comisü această greșälä, fiä din partea scriitorului, fiä din partea lui Atanasiade însuși, încă nici unü le giutorü pînä astăzi n'a calificatü de crimä. Asta este una din acele greșeli de cancelarie care se comitü pre totä ziua și pretulidentil, și cari când suntü mai incurtäre, trag dupe sine căte uä observațune celü ce le comite; dar ele nu se pedepsece nici uä datä și nicieerea cu muncä silnicä.

Falsul criminala, falsul prevedutü la art. 123 și 124, presupune trei condiții esențiale: 1) supresiunea sêu alterarea adevärelü, 2) intențune fraudulösä, pentru că „non nisi dolo malo falsum,“ 3) prejudiciü posibil, pentru că „non punitur falsitas in scriptura „que non solum non nocuit, sed nec „erat apta nocere.“ E de ajunsü ca numai una din aceste condiții se lipsească pentru ca criminalitatea factilü se disparä cu totulü.

Ei bine, deca aceste doue date, sus 15, josü 11, din care una sêu alta, sêu și una și alta e greșälä, e falsä, ascunde adevärelü; apoi care ar putea fi intențunea fraudulösä a acestui falsü? Eü unulü mărturisescü că nici incheipü nu „mlo potü. Și apoi chiarü daca ar fi vre o intențune, veri cätü de fraudulösä, veri cätü de criminala, fiä din partea lui Atanasiade, fiä din partea copistului, întrebämü: care o prejudiciulü ce s'a dusü, sêu s'au putütü sêu s'arü fi putütü aduce lui Iliescu sêu ori și cui prin aceste date false ale ordonanțilü facute fiä nainte fiä in urma mandatului? Daca d. Iliescu se pöte plänge că mandatulü de depunere in sine i'au adusü prejudiciü, apoi d-lui nici s'a plänšü nici putea nici ar putea vre uä datä se se plängä prelinčändü că prejudiciulü i s'ar fi causatü prin aceste date „fantastice“ sêu false ale ordonanțilü.

Atätü mi se pare de evidentü adevärelü firose și juridicü a celorü ce dicitü, in cätü gösesescü cu totulü de prisosä a cita monumentele jurisprudențilü din Dalloz (Faux No. 103, 127, 128, 141, 147, 149 și 202) unde se aratä nenumerate exemple de pretinse falsuri cu multä mai grave, care inșä jurisprudența și sciința, ca și legea, au fostü și suntü departe de a le considera dreptü falsuri criminala.

Maä facole se nu perdemü din vedere că, veri care ar fi originea, causa și intențunea, fiä chiarü culpabile, a acestorü doue date pe aceiași ordonanțilü, ele cu atätü mai pucinä nu potü fi considerate de falsuri criminali, că mai töte ordonanțele acestea și pretulidenti se scriü in urma eliberării mandatelorü. Causa este că, când se dă unü mandatü de urgență, de multe ori judecätörolü ilü scöte din buzunarü fără a putea face mai änteiu ordonanțilü; astä ordonanția se face apoi in urmä, inșä sêu cu data mandatului sêu c'ua datä anteriorä, daca nu cumü—va gresesce scriitorulü la insemnarea datelorü precumü a greșitü in casulü de feciä. Au döra vomü imputa dreptü crimä că a facütü mai in urmä aceea ce trebuia se facä mai naintel in astä privire Atanasiade säu copie-

tulü sêu n'au facütü nici mai multü nici mai pucinä, de cätü aceea ce se face pe totä ziua pe la mai töte Tribunalele și Curțile nostre, cândü sentința sêu decisiunea se dă astăzi, și se scrie mäine sêu peste uä septämänä sêu pöte și mai tärziu, inșä totü d'anna cu data de astăzi de și nu astăzi s'a scrisü. Amü trimite noi ore pe totä a cestiä la ocnä ca falsificatori, ca antidatatori? Sepü că nu, darü este prea adeväratü că de multe ori ar merita ore cari observațiunilü sêu musträri pentru negligența lorü cândü negligențilü ar fi. Eru in casulü nostru negligenția nu se pöte presupune, căci, precumü vedürämü, se pöte prea bine ca ordonanția se fiä absolutü imposibile de a se face inaintea eliberării mandatului.

Darü in fine, se ne gräbimä a constatä terminändü, că această ordonanția legeä nicäri nu o presorie, prin urmare că ar putea se lipsescä cu totulü și cu töte acestea mandatulü se remäne bunü. „Il n'est pas exigé qu'une „ordonnance précède les mandats d'arrét, dice Cortea de Casatiune din Francia la Dolloz Instr. Crim. No. 655. Adică nu e necesară ordonanția, ne cumü pentru mandatele de depunere, cele provisorie, darü nici măcarü pentru mandatele de arestare cele solemne. El bine, atunci pretinsulü falsü sêu cercarea de antidatare s'au comisü pe o härtie de prisosü, pe uä härtie de nici o importanță; și scrierile facute pe asemenea härtii n'au nici mai multä nici mai pucinä valöre, mai ales in casulü nostru, de cätö o „probatio calami.“ Și fiindü că „ex nihilo nihil fit,“ apoi din asemenea greșeli sêu falsuri pe härtii cari ar putea se lipsescä pentru că nu suntü de trebuință, greșeli cari n'au adusü nici uä putütü aduce cui-va vre unü prejudiciü, nici uadatä nu pöte se räsärä nici uä crimä.

Onor. Secs. Crim. numai această antidatare o denuncia Secțiunilü Civile; prin urmare noi încă ne amü putea mărgini aci. Fiindü inșä că Onor. D. Președinte alü Secs. Civ. a gäsitü de cuvintä a interoga pe D. Atanasiade și asupra dresäturilü la mandatulü de depunere a căru datä de 11 s'a îndreptatü in 13, apoi și la acesta amü onöre de a insemna că veri cine n'a facütü această îndreptare, ori d. Atanasiade ori copistulü sêu, bine au facütü că o au facütü; căci, de și mandatulü purta data de 11 Octombre cândü se vede că judecätörolü a avutü de gändü a lü elibera; darü de ore ce nu l'a eliberatü pînä la 13, elü ar fi facütü destulü de reü dacă-l lăsa data primitivä de 11, și nu o îndrepta in cea adeväratä de 13. Negreșitü că e mai bine când copistilü scriü corectulü fără de nici uä greșälä și fără de îndreptări; inșä, cândü îndreptarea e necesară, precumü era in casulü de factü, când en nu se face de cätü in interesulü adevärelü și fără de nici uä intențune fraudulösä, când ea nu aduce nici pöte se aduce cui-va vre unü prejudiciü: atunci asemenea îndreptäri dacă ne meritä laudä corectorului, ele nici uadatä nu constitue fals criminalü.

Așia darü Atanasiadenu e falsificator. Chiar pentru aceea, nici noi, precumü nici d. Președinte ca judecätörolü instructorü, n'amü provocatü asupra-i mandatulü de depunere, de și era denunțiatü in crimä, și de și factele nu se nega.

CONCLUSIUNI.

In asemenea stare a lucrurilor, Noi procurorulü generalü pre lüngä această Inaltä Curte.

I. Avändü in vedere denunciarea facütä de onor. secs. Criminalä, că judecätörolü Atanasiade, eliberändü mandatulü de depunere din 13 Octombre 1866 asupra lui Iliescu, ar fi comisü delictü de arestațiune ilegale;

Avändü in vedere art. 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9, 39, 92, 93, 96 și 97, din procedura criminala, art. 13 din constituțune, art. 149 precumü și 99 din codicele penalü; nu mai pucinä și monumentele jurisprudențilü și ale sciințilü, și töte actele din cele trei dosare ce ni s'au comunicat;

Consideränd că acest judecätörolü era saisisat in cauza asupra Iliescului, prin requisitor formal din partea procurorului.

Că el era judecătorul firesc și legal al liescului.

Că din moment ce primi requisitoriu procurorului el era nu numai în drept de a instrui, dar fără a-și călca datoria, fără a comite denegare de justiție, el nu putea se nu și implinască datoriile ce-i impunea procedura criminală de a urmări pe liescu la cererea procurorului;

Că plângerea părții civile, ori care ar fi coprinusul ei, era indiferentă pentru judecător ca și pentru procuror, acțiunea publică fiind independentă de cea civilă; că acțiunea publică suspende pe cea civilă afară de cazurile anume determinate prin lege, între cari nu se numără nici de cum acțiunea publică în privirea unui delict ce iese nasceră cu existența de altminteră nu se contestă, că în asemenea acțiune publică chiar de s'ar ivi vre o chestiune prejudicială civilă, ea s'ar deslega tot de către judecătorul de instrucțiune, precum pe larg s'a aratat la locul său;

Că nu se poate dice că judecătorul Atanasiade, dacă instrucțiunea nu se anula ci se continua, n'ar fi putut descoperi și proba cas sau fapt criminal;

Că prin urmare judecătorul Atanasiade era competent în toate privirile; și era în cazul prevăzut de lege de a urmări pe preveniți;

Considerând că, după art. 39, 92, 93, 96, judecătorul de instrucțiune este apreciatorul suveran al gravității indiciei care pot da loc la un mandat de depunere;

Că după art. 96 așa precum el se aplica de o jumătate de secol în cea mai luminată parte a Europei, mandatul de depunere se poate elibera și în urma concluziunilor procurorului;

Că judecătorul nu este legat prin concluziunile procurorului care ar cere liberarea prevenitului;

Că, mandatul de depunere, fiind provizoriu, în asta privire e mai favorabil prevenitului de cât mandatul de arestare care este definitiv;

Considerând că cuvântul *poprire* din art. 13 din constituțiune, cuvântul obscuro și ambiguu și nefiosat încă la Români ce termen juridic, așa încât se nu însemnează de cât *depunere* și nu și *arestare*, nu se poate admite că ar fi arogat s'eu măcar modificat procedura criminală în toate dispozițiunile ei relative la mandatul de depunere;

Că o abrogatiune de asemenea importantă în consecințele ei pentru administrațiunea justiției, nu se poate admite prin asemănă induceri;

Că prin urmare, acest mandat nu se poate dice că ar fi dat afară din cazurile și formele prevăzute de lege;

Considerând în fine, că delictul prevăzut la art. 149 din codicele penal presupune mandat de arestare definitivă, și este de principiu că dispozițiunile penale nu se pot întinde;

Că prin urmare, acest articol în cazul de față, în nici un împrejurare, n'ar fi aplicabil, și cu atât mai puțin art. 99.

II. În ceea ce privește cercarea de auditare.

Având în vedere denunțarea făcută precum și interogatoriul luat de d. președinte în privirea dregerei datei mandatului;

Având în vedere Art. 123 și 124 din codicele penal și actele din dosar, și

Considerând toate câte s'au discutat mai sus, vorbindu despre această faptă ce i se impută ca crimă, dar care e departe de a fi prevăzută în codicele penal;

Cerem de la onor. secțiune civilă, ca cameră de punere în acuzațiune,

Ca, în virtutea art. 510 din procedura criminală, se bine-voiască a decide de urgență, mai înainte de orice altă cauză conform art. 502 din proc. crim. că nu e casu de punere sub acuzațiune și de trimiteră în judecată la Curtea juraților conform art. 511 din proc. crim. în nici una din faptele ce se impută denunțatorului judecător de instrucțiune I. Atanasiade.

Dat la parchet în 31 Ianuarie 1867. Al. Papiu Iliarian.

Am vădutu până aci requisitoriu D-lui Al. Papiu Iliarian dat în această cauză, se vedem acum ce dice și curtea. Cu alte cuvinte Camera de punere în acuzațiune a primitu concluziunile D-lui Papiu, procuror generalu că n'am comisū nici delictu, nici crimă, cu alte vorbe a respinsu, așa precum dice legea, a respinsu donunțarea făcută de secțiunea criminală în ambele sale capitule care mi le imputău; și care erau, „arestațiunea ilegală și falsul... lucru curiosu însă, că asupra falsului secțiunea civilă pare că uită a se pronunța, eu însă n'am îndesit că, astă donunțare de falsu, atătu i s'a părut de neintemeiată, în cătu n'a mai găsit de cuvinti a discuta cu de amănuntu asupra lui; altă vorbă însă este dacă e reguloriu a seol..."

Ce se ține însă de „denunțare disciplinariu” ce face Camera d'acuzațiune înaintea secțiunilor unite, — mi rezervu dreptul d'a cerceta și discuta înaintea secțiunilor unite la 18 Maiu — coventu, diua înfățișări, și în care se va da unu exemplu tătoloru judecătorilor de instrucțiune... Al s'o facemū această frasă dind'o mantii obscurității, a se duce cu ea, cumu s'a dus și mandatul condamnatorului de mine liescu, ex-ministro, ex-mairu etc. etc. — mi rezervu în fine dreptul, dacă uă cameră d'acuzațiune chemată în modu specialu și la curtea de casațiune în modu chiaru excepționale, a se pronunța asupra crimei, pote dinsa ore denuncia în disciplinariu — sau — Nu?!

— Acestă chestiune n'o discutămū, deja, fiindu-că nu voimū se prejudicămū nimicu!

Se nu pordemū însă vreme, se intrăm a vedea deciziunea în chestiune, de și pentru uă ostu-feliu de cauză unică de felulu seū în totu.) trebuia a cheltoi puțină vreme, căci pierdendū vremea câștigămū altu-ceva, învătămū justiția de care „ce crisă” și crisă mare! — Așa daru urmédă deciziunea cu No. 181.

In numele Mariei Sale Carolu I Domnu alu ROMANILOR.

Inalta Curte de Casațiune și Justiție.

SECTIUNEA CIVILA. Președinția D-lui Al. Cătărgiu. Membri prezenți D. D. P. Manu, C. Donescu, L. Stegi, E. Caligari, N. Racoviță, Al. Crețescu.

Secțiunea Criminală a acestei înalte Curți, prin deciziunea sa cu No. 222 de la 18 Octombrie 1866, pronunțată asupra reurului D-lui Constantin liescu, pentru casarea mandatului de „depunere” cu No. 9080 din 13 ale aceluși luni, dat în contra sa de D-nul I. Atanasiad judecător de Instrucțiune de Ilfov, a denunțat din oficiu pe numitul judecător, în virtutea Art. 67 din legea Curții de Casație și 505 Procedura Criminală la această chestiune ca inculpat;

1) De „tentativă de antidatare,” consistendū în aceea că, jurnalul care servește de basă mandatului de depunere în chestiune, pōrtă în capu data de 15 Octombrie, iar în josu data de 13 Octombrie, ceea ce dă locu a se presupune că jurnalul a fostu încheiatu cu două zile în urma mandatului și antidatatu prin opozițiunea în josu a zilei de 11 Octombrie.

2) De delictu de arestațiune ilegală, „comisū prin liberarea susu disului mandatului de depunere în contra prescripțiunilor Art. 89, 92, 96 codulu procedurii criminală și Art. 13 din constituțiune.

În urma acestorū denunțieri, secțiunea civilă a înaltei curți de casațiune, constituindu-se în cameră de punere sub acuzațiune conform Art. 505 procedura criminală și ascultandū raportul asupra instrucțiunii și requisitoriu ministerialu publicu după lângă curtea de casație, ale cărei concluziuni sunt precumū urmédă (veđi requisitoriu de mai susu).

Curtea în urma acestora: Deliberandū etc. Asupra primulu capu alu denunțierii.

Având în vedere Art. 92 codulu procedurii criminală, care definesce mandatul de depunere prin următorii termeni:

„Mandatul de depunere este ordinea de a se aresta de urgență și pentru scurtu timp, uă persoană, care de uă cam dată nu pote nici a se libera, nici a se aresta, după toate formele asigurătoare libertăței individualu.”

Considerandū că după acestu articolu, mandatul de depunere, constituie în urma autorităților de instrucțiune, uă putere care nu este eficace de cât prin urgența sa.

Ca dreptu acelu legiuitoriu a pusu acestu mandat într'unu modu excepționale, în casulu Art. 102 procedura criminală, chiaru și la dispozițiunea procurorului.

Că astu-feliu mandatul de depunere atăt după circumstanțele în care legea îl autorisă să uă prescrie, cât și chiaru după litera legel, nu presupune înscrierea sa prealabilă în vre un jurnal ad-hoc, așa în cătu lipsa de uă asemenea inscriere sau uă înscriere ne regulată ori ne exactă se pote aplica, dacă nu în favorea convinsel inteliței a judecătorulu instructoriu de greoa sa misiune, celu puțin nu ne apărāt prin intențiun culpabile, care singure ar putea constitui unu delictu înaintea legel penale.

Asupra celui de altu doilea capu alu denunțierii.

Avendū în vedere Art. 13 din Constituție, care prescrie în ultimulu seū alinată, că, niminea nu pote fi popritu sau arestatu afară de casulu de vină veghiatū, de cătu în puterea unui mandat judecătorescu motivatū, și care trebe se-i fă comunicatū la momentul arestării, sau cel multu în 24 ore; după arestațiune.

Considerandū că acestu articolu, n'a abrogatū nici unulu din cele patru mandate judecătorescu, întocmite prin Art. 88, 92 codulu procedurii criminală, de ore ce de mandatele de înfățișare și de aducere elu nu coprinde nimicu, iar mandatulu de arestare, mandat motivatū în faptu și în dreptu, ilu recunoșce explicitu ridicandū-lu la puterea de principiu constituționalu, și în cătu pentru mandatulu de depunere ilu consacredă a-

semenea formalu, prin reserva ce face de casurile de vină veghiatū, restrangand astu-feliu aplicarea sa numai de delictele flagranti.

Că astu-feliu singura utilizate practică a art. 13 din Constituțiune este, în ceea ce priveșce acțiunea puterii judecătoresci, restrangerea de aplicare a mandatulu de depunere, în cătu fără de acesta, citata dispozițiune constituțională aru fi ea și ne-esistență.

Că consideratiunea dupe care vorba poprire, din citatulu Art. 13, ca una ce nu termen tehnicu, nu aru însemna riguros „depunere,” se derimă de sine, fiindu acelușu cuvântu ca vorba poprire, se nu însemnează riguros „arestare,” și astu-feliu se nu se aplica, de cătu după semnificatiunea sa Vulgară, la faptul materialu alu suspensiunei libertăței unui individū, fără nici uă discuțiune, ceea ce este cu atătū mai probabilu, cu cătu nici vorba „arestare” nu este în genere întrebuințată de legiuitoriu în sensu rigurosū, uă dată ce chiaru în Art. 91 și 92. Procedura criminală destinată a defini mandatele „arestare” este numită „închisură,” earū „depunerea, arestare,” și toate acestea au rațiunea lorū de a fi în aceea că, legiuitorul Art. 13 din Constituție s'a preocupat de faptul garanței realu a libertăței individuale în contra secestrărilor și internărilor arbitraru, cu ori ce nume s'ar numi acelu, dar nu s'a ocupat de terminologie teințifică până în cătu se pote fi cineva autorisat a trage argumetu din vorbe, și cu atătū mai puținū niște argumetu alți căror neapăratu efectū, aru fi fadarnicirea unui mare principiu constituționalu.

Că consideratiunea după care societatea aru rămânea puținū asigurată în contra reu făcătorilor, dacă mandatulu de depunere aru fi limitat numai la casurile de flagrante delictu, nu pote cădea de cătu sub aprecierea puterii legiuitoare, ne-fiindū datu judecătorulu a crea sau întinde casuri de arestare ne-prevăzute sau desființate de legiuitoriu.

Că în fine teoria după care, uă lege generală ca Constituțiunea nu pote abroga uă lege anterioară specială, ca procedura criminală, printru singurā vorbă obscurā și vagā ca vorba „poprire,” este, în casulu de față, condamnatū și în faptu și în dreptu, căci art. 13 din constituțiune stabilește clarū și pozitivu, că nimenu nu pote fi închis de cătu prin mandatū judecătorescu motivatū, și nu exceptedū de la această regulă, de cătu casulu de flagrante delictu, în prezentu unei asemenea dispozițiunil precize, argumetu ce potū veni în serviciulu unei concluziuni contrarie, dintru singurā vorbă, ca „poprire, n'ar fi de cătu uă slabă încercare de a învalui evidența, și alu doi-lea, pentru că, dacă Art. 13 citatū n'ar avea această semnificare, apoi n'ar mai avea nici una, și după unu principiu ne-contestatū de interpretatiune, lege fără sensu practicū nu există, în principiu care nu este, în domeniulu juridicu, de cătu uă pură afirmațiune a celorlū mai elementare națiuni de ordine și de probitate politici.

Asupra Art. 96 codulu procedurii criminală în privința lăcușului ce lasă legea judecătorulu de instrucțiune de a da, în urma concluziunilor procurorului mandatul de arestare sau mandatul de depunere, după a sa liberă alegere.

Considerandū că, mandatulu de arestare nu pote fi datu de cătu, în urma concluziunilor procurorului și cu enunțare de motivele de faptu și de dreptu ale arestării, în cătu astu-feliu acelu mandat supusū fiindu la asemenea formalități și putându-se discuta, ca unulu ce este motivatū înfățiședū pentru prevenitu toate garanțele ce se potū da, libertăței individuale în contra eroriloru instrucțiunei judecătorescu, și totu de uă-dat unu miqdou de apărare contra faptulu, ce i se impută.

Că dacă, pe de uă parte legiuitoriu a asiguratu prin asemenea garanții constituirea în stare de detențiune prealabilă, apoi, este cu desăvârșire ne-admisibilu a presupune că acelușu legiuitoriu a pututu permite pe de altă parte judecătorulu de instrucțiune se nu observe acele garanții îngăduindu-i facultatea ne-marginită d'a da mandatul de depunere în locu de mandatul de arestare, la ori ce momentu și în ori ce stare a instrucțiunei, de ori ce, cu modulū acesta, toate prescripțiunile relative la mandatulu de arestare aru deveni iluzorie și nici de cumū serioșe, și nu este ertatū a interpreta legea, în sensu cum ea se nu fă executată.

Că din toate dispozițiunile relative la cele două mandate rezultă că, mandatulu de depunere, sau arestare nemotivată a unei persoane, nu este de cătu unu actū de poliție judecătorescă, iar mandatulu de arestare, o adevărată hotărrire, în materie de instrucțiune, în cătu celu dintăiu n'are de scopu de cătu a facilita pe cel de altu două iar uă adevărată detențiune prealabilă sau preventivă nu începe de cătu prin mandatul de arestare.

Că numai în această singurā privință se pote dice, că mandatulu de depunere este provizoriu și excepționalu, iar mandatulu de arestare, definitiv și normalu, de ore ce, altminteră, de unulu și altulu, se potū ridica, chiaru în curanți

instrucțiunei, după aceleași forme, fără nici uă deosebire, conformu Art. 115, 117, 129, 132 și 136 procedura criminală.

Că din toate acestea rezultă că mandatulu de arestare întru cătu nu pote se fă datu, de cătu după aprecierea combinată a două magistrați, și pe temeiul de motive reali într'unulu enunțate, este cu deosebire mai favorabilu libertăței individuale, de cătu mandatulu de depunere, care depinde de unica apreciere a judecătorulu și o nemotivatū.

Considerandū așa dar, că judecătorulu care se află în casu d'a urmări regulatū și fără precipitare uă instrucțiune prin la a cere și a asculta concluziunile procurorului, reintrū prin îndeplinirea acestei dupe urmă formalități în eserișulu propriulu și adevăratulu seū ministeriu, unde căderile sale suntū marginite la a face acte de justiție ca mandatulu de arestare, dar nu s'a acte de poliție ca mandatulu de depunere.

Că în contra acestorū consideratiunil, care rezultă din textulu și din spiritulu legel, nu potū prevalida exemple trase din practica altorū țeli, mai alesu că acea practică care se invocă, nu este mai constantă, nici uniformă, nici scutită de critica victoriōsă a celorlū mai însemnați criminaliști precum Faustin Helie Boitard, și chiar unii dintre celū invocați de D-lu Procurorū.

Considerandū în specie că judecătorulu Atanasiad, liberandū mandatulu cu No. contra D-lui C. liescu a căleat Art. 91, 92 și 96 procedura criminală și Art. 13 din constituțiune pentru motivele mai susu arătate.

Că dacă în privința citatelorū articole din procedura criminală abateră numitulū judecătorū se pote explica printru uă greșită înțelegere a legel care prin sine însuși, nu urmédă a atrage în contra sa nici uă rigōre, este din contra în privința Art. 13 din constituțiune, alu căru textu clarū și pozitivu nu permite nici uă îndoiță.

Dar considerandū că Art. 13 din constituțiune nu are uă sancțiune specială, ear dispozițiunea Art. 149 codulu penalu nu pote servi de sancțiune în casulu de față.

Că în adevărū, Art. 149 codulu penalu, prescrie pedepsă pentru faptulu de arestare făcutū afară din casurile, și totu de uă dată afară din formele prevăzute de lege, iar mandatulu de depunere datu contra lui liescu de judecătorulu Atanasiad, regulat în forme este datu numai afară din casurile prevăzute prin legi, de ore ce Art. 13 din constituțiune limitēdă asemenea mandatulu numai la casulu de flagrante delictu, și delictulu imputatū lui liescu nu era flagrante.

Pentru aceste cuvinte, secțiunea civilă a curtei de Casațiune și Justiție liberandū pe judecătorul Atanasiad de sub prevențiunea de urmărire criminală în privința celorlū două capete a denunțierii, ilu declarū pentru violarea Art. 13 din Constituțiune, respunzătoru de uă abateră disciplinariu, și prin urmare.

Ordonā, conform Art. 133. Legei Org. judecătorești, trimiterea chestiunei în judecată secțiunilor unu a acestei înaltei curți de casațiune și de justiție.

Datū și pronunțatū în ședința publică astă-zi la 6 Martie, 1867.

(Urmédă semnături le Domnilorū membrilor PREȘEDINȚIA SECȚIUNII CIVILE.

Curtei de Casațiune.

Copie prezentă după colecționarea ca și a făcutu găsiindu-se conformă cu originalu înregistratū la No. 181 se legalisēdă și se dă D-lui I. Atanasiadi.

Președinte, Al. Cătărgiu. Pentru grefier Năstresanu.

Am terminatū deja a pune sub ochil publiculu totu ce s'a lucratū pna acumū în procesulu de va fi nemotivatū nimiră ce l-o dău liescu ex-ministru etc. etc. și Atanasiade judecătorū de instrucțiune, rezervandū-ne dreptul ca după terminarea acestui proces disciplinativomente, se publicămū și restu; această încurajăți de bunătatea D lui Re-dactor alu stimabilulu jurnalū „Romanulu” căruia-i datorimū toate recunoștințele noastre pentru aceste.

Dândū publicitățē aceste acte, ne abținemū a le face critica, ne abținemū a colomina căci nu e de caracteru nostru, după usu unorū jurnale care voindu a discuta această chestiune s'a abătū de adevērū și vedendū acestă, ne-am de-cisū ca purū și simplu, a pune actele în critica publiculu și elu în imparțialitate sa justā și equitabile sū judece.

Cine are dreptate?!

Atanasiade